

ФІЗИЧНА ОСОБА ЯК ПЛАТНИК ПОДАТКІВ ЗА СПРОЩЕНОЮ СИСТЕМОЮ ОПОДАТКУВАННЯ, ОБЛІКУ ТА ЗВІТНОСТІ

У статті виділено переваги й недоліки існування спрощеної системи оподаткування для економіки країни. Виявлено недоліки, які мають місце в сучасному податковому законодавстві, що регулює процес застосування спрощеної системи оподаткування, й надані рекомендації щодо їх усунення із метою збільшення надходжень до місцевих бюджетів.

Ключові слова: фізична особа-підприємець, спрощена система оподаткування, єдиний податок, платник податку, база оподаткування, ставка податку.

В статье выделены преимущества и недостатки существования упрощенной системы налогообложения для экономики страны. Выявлены недостатки, которые имеют место в современном налоговом законодательстве, регулирующем процесс применения упрощенной системы налогообложения, и даны рекомендации по их устранению с целью увеличения поступлений в местные бюджеты.

Ключевые слова: физическое лицо-предприниматель, упрощенная система налогообложения, единый налог, налогоплательщик, база налогообложения, ставка налога.

The article highlighted the advantages and disadvantages existence of a simplified tax system for the economy. Revealed deficiencies that occur in modern tax law, which regulates the process of applying a simplified tax system, and recommendations to address them in order to increase local revenues are given.

Key words: individual entrepreneur, simplified tax, single tax, taxpayer, tax base, tax rate.

Актуальність теми дослідження. Малий бізнес відіграє значну роль у розвитку національної економіки, оскільки він впливає на економічне зростання, стимулює прискорення науково технічного прогресу, сприяє наповненню ринку якісними товарами й забезпечує працездатне населення робочими місцями. Мале підприємництво завдяки своїй спроможності чітко й своєчасно відчувати ринкову кон'юнктуру, сприймати новітні технології, швидко реагувати на зміни суспільних потреб впливає на всі сторони суспільного життя. До того ж, малий бізнес приймає активну участь у формуванні конкурентного середовища [1]. Саме ці фактори вказують на необхідність стимулювання його розвитку, що зазвичай має податкове підґрунтя.

Основу малого бізнесу в Україні складають фізичні особи-підприємці (далі – ФОП), кількість яких щороку стрімко зростає. Так, на 1 січня 2016 року їх кількість налічувала 1 630 878 осіб, що на 39 718 осіб більше, ніж у попередньому періоді, й на 302 132 більше, ніж на 1 січня 2014 року [2, с. 27]. Але, не дивлячись на позитивну динаміку попередніх років, загальна кількість підприємців уже з січня 2017 року зменшилась на 128 402 осіб. Масове закриття ФОП здійснюється в кожній області України. Найбільше – в Київській (17 176), Харківській (12 390) і Дніпропетровській (11 196) областях. Велику кількість складають підприємці, що здійснюють роздрібну (43 275) й оптову (8 931) торгівлю, а також – діяльність із надання складських (10 798) і транспортних послуг (7 040) [3]. Ця ситуація вказує на необхідність вдосконалення системи оподаткування доходів фізичних осіб, які зазвичай здійснюють свою діяльність саме із застосуванням спрощеної системи оподаткування, обліку й звітності – зі сплатою єдиного податку. Саме ці факти вказують на актуальність обраної теми.

Аналіз публікацій. Питанню застосування спрощеної системи оподаткування, обліку й звітності приділяли увагу багато провідних українських вчених, зокрема: Л. Воронова, М. Горобинський, О. Заверуха, І. Криницький, О. Кузьменко, М. Кучерявенко, О. Кириленко, О. Костенко, О. Музика-Стефанчук, А. Нечай, А. Новицький, О. Орлюк, О. Покатаєва, Н. Пришва та ін.

М. Пожидаєва, О. Костенко, К. Андріївський присвятили цьому питанню написання дисертаційних робіт. Однак в контексті щорічних змін, що вносяться до податкового законодавства, це питання не зменшує своєї актуальності й потребує додаткового дослідження з урахуванням вимог сьогодення.

Метою статті є дослідження особливостей справляння єдиного податку фізичними особами-підприємцями, виявлення недоліків, які мають місце в сучасному податковому законодавстві, що регулює процес застосування спрощеної системи оподаткування, й надання рекомендацій щодо їх усунення із метою збільшення надходжень до місцевих бюджетів.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні, відповідно до норм Податкового кодексу України (далі – ПК України), для ФОП передбачено застосування таких альтернативних варіантів оподаткування доходів: за загальною системою; за спрощеною системою.

Можна сказати, що спрощена система оподаткування стала одним із кроків створення унікальних фіскальних умов для розвитку малого підприємництва в Україні. Вона, безумовно, має цілий ряд переваг.

По-перше, платник єдиного податку – фізична особа звільняється від низки податків і зборів, зокрема податку на доходи фізичних осіб у частині доходів, що отримані в результаті господарської діяльності; податку на додану вартість із операцій із постачання товарів, робіт і послуг, місце постачання яких розташоване на митній території України; податку на майно (в частині земельного податку); рентної плати за спеціальне використання води платниками єдиного податку четвертої групи (п. 297.1 ст. 297 ПК України) [4].

По-друге, простежується диференціація ставок єдиного податку. Так, для першої групи платників єдиного податку встановлення ставки в межах до 10% розміру прожиткового мінімуму, а для другої групи – до 20% розміру мінімальної заробітної плати. Законодавством передбачено, що сільські, селищні й міські ради встановлюють фіксовані ставки в залежності від виду господарської діяльності підприємця із розрахунку на календарний місяць. Отже, прийменник «до», який в даному випадку визначає кількісну межу, вказує на те, що це є максимальна ставка податку для певних груп, але вона може бути й меншою, відповідно до рішення сільських, селищних і міських рад.

По-третє, спостерігається відсутність територіальних обмежень для здійснення підприємницької діяльності (обмеження існують за іншими критеріями).

По-четверте, спрощення ведення обліку. Фізичні особи-підприємці, що є платниками єдиного податку першої, другої й третьої груп і не є платниками податку на додану вартість (далі – ПДВ), повинні лише щоденно за підсумками робочого дня вести книгу обліку доходів.

По-п'яте, дуже проста форма складання податкової звітності. Так, платники єдиного податку першої й другої груп зобов'язані подавати до контролюючого органу лише податкову декларацію платника єдиного податку протягом 60 календарних днів, що настають за останнім календарним днем звітного (податкового) року, в якій вони відображують обсяг отриманого доходу й щомісячні авансові внески (п. 297.1 ст. 297 ПК України) [4].

По-шосте, в окремих випадках фізичним особам-підприємцям надається право при розрахунках зі споживачами не застосовувати реєстратори розрахункових операцій (далі – РРО). Так, платникам єдиного податку, що віднесені до першої групи, взагалі дозволяється не застосовувати РРО, а другої й третьої груп – застосовувати його лише у випадку перевищення обсягу доходу протягом календарного року 1 000 000 грн. (п. 296.10 ст. 296 ПК України) [4].

По-сьоме, платникові податку надано можливість самостійно приймати рішення щодо реєстрації в якості платника ПДВ.

Проте спрощена система оподаткування має певні недоліки порівняно із загальною системою оподаткування. Серед найбільш розповсюджених можна виділити такі: 1) існують обмеження щодо обсягу отриманого доходу платником податку. Адже фізична особа-підприємець, що віднесена до першої групи платників, повинна дотримуватись обмеження в розмірі 300 000 грн. протягом календарного року, другої групи – 1 500 000 грн., третьої – 5 000 000 грн. (п. 291.4 ст. 291 ПК України) [4]. У разі перевищення обсягу доходу платники єдиного податку повинні застосувати до суми перевищення ставку в розмірі 15%; 2) встановлено обмеження щодо кількості осіб, які використовують працю найманих осіб або тих, що перебувають з ними в трудових відносинах: підприємці, що зареєструвались як платники першої групи, взагалі не мають права на використання найманої праці, а з тими, що знаходяться на другій групі, можуть перебувати в трудових відносинах лише 10 осіб; 3) фізична особа-підприємець, що обрала спрощену систему оподаткування, може здійснювати розрахунки за відвантажені товари (виконані роботи, надані послуги) виключно в грошовій формі (готівковій та/або безготівковій) (п. 291.6 ст. 291 ПК України) [4]. У разі порушення такої вимоги до доходу, отриманого при використанні іншого способу розрахунків, повинна застосовуватися ставка єдиного податку в розмірі 15% (абз. 4 п. 293.4 ст. 293 ПК України) [4]; 4) право застосування спрощеної системи оподаткування мають лише фізичні особи з урахуванням їх виду діяльності. Зокрема, позбавлені такої можливості особи, що здійснюють: обмін іноземної валюти; діяльність із організації, проведення азартних ігор, лотерей; видобуток, виробництво, реалізацію дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння; видобуток, реалізацію корисних копалин; діяльність із продажу предметів мистецтва й антикваріату; діяльність у сфері фінансового посередництва й управління підприємствами; виробництво, експорт, імпорт, продаж підакцизних товарів; діяльність із організації, проведення гастролях заходів; діяль-

ність із надання послуг пошти та зв'язку. Проте це не вичерпний перелік обмежень, існує ще цілий ряд видів діяльності, введення яких обмежує право платника на використання спрощеної системи оподаткування; 5) суттєвим недоліком можливо вважати обов'язковість сплати авансових платежів. Так, платники податку першої й другої групи повинні сплатити авансовий внесок не пізніше 20 числа поточного місяця (п. 295.1 ст. 295 ПК України) [4].

Але ми вважаємо, що в податковому законодавстві стосовно справляння єдиного податку існує ще цілий ряд недоліків, що зашкоджують повноцінній діяльності суб'єктів малого бізнесу й зменшують надходження до місцевих бюджетів.

Так, вважаємо доцільним запровадити систему індексації обсягу отриманого доходу. Аналогічна практика існує щодо справляння плати за землю. Так, базою оподаткування цим податком є нормативна грошова оцінка земельних ділянок із врахуванням коефіцієнта індексації, визначеного відповідно до порядку, встановленого податковим законодавством (п. 271.1 ст. 271 ПК України) [4]. Розраховує розмір коефіцієнта індексації нормативної грошової оцінки земель центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин, щороку за індексом споживчих цін за попередній рік. Тому вважаємо за доцільне застосовувати коефіцієнт індексації доходу платника єдиного податку й внести зміни в п. 292.1 ст. 292 ПК України й викласти його в наступній редакції:

292.1. Доходом платника єдиного податку є:

1) для фізичної особи-підприємця – дохід, отриманий протягом податкового (звітного) періоду в грошовій формі (готівковій та/або безготівковій); матеріальній або нематеріальній формі, визначеній пунктом 292.3 цієї статті з урахуванням коефіцієнта індексації

Доцільно також додати до ст. 297 ПК України пункт 297.5 «Індексація доходу платника єдиного податку», в якому визначити порядок здійснення індексації.

297.5 Індексація доходу платника єдиного податку.

297.5.1 Для визначення розміру єдиного податку сільські, селищні, міські ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом і перспективним планом формування територій громад, за індексом споживчих цін за попередній рік щороку розраховують розмір коефіцієнта індексації, який повинен застосовуватись до доходу платника податку, отриманого протягом податкового (звітного) періоду в грошовій формі (готівковій та/або безготівковій); матеріальній або нематеріальній формі, визначеного з урахуванням положень статті 292 цього Кодексу.

297.5.2 Коефіцієнт індексації розраховується за формулою:

$K_i = I : 100$, де

K_i – коефіцієнт індексації;

I – індекс споживчих цін за попередній рік.

Якщо коефіцієнт індексації менший, ніж 1, то застосовується коефіцієнт із значенням 1.

Вважаємо, що законодавцю доцільно також переглянути норму п. 291.5 ст. 291 ПК України, яка встановлює обмеження до платників єдиного податку стосовно виду господарської діяльності, яку вони можуть здійснювати, зокрема, щодо скасування встановлених обмежень для фізичних осіб-підприємців, які надають в оренду нерухоме майно. Так, із прийняттям Податкового кодексу України такі особи можуть застосовувати спрощену систему оподаткування лише у випадку здавання в оренду земельних ділянок, загальна площа яких перевищує 0,2 гектара, житлових приміщень та/або їх частин із загальною площею, що не перевищує 100 квадратних метрів, і нежитлових, площа яких не більше 300 квадратних метрів.

Якщо фізична особа-підприємець не відповідає таким критеріям, вона може здійснювати господарську діяльність тільки із застосуванням загальної системи оподаткування. Об'єктом оподаткування в такому випадку вважається чистий оподатковуваний дохід, що є різницею між загальним оподатковуваним доходом (тобто виручкою в грошовій і не грошовій формі) і документально підтвердженими витратами, пов'язаними із введенням господарської діяльності (п. 177.2 ст. 177 ПК України) [4]. Однак, якщо особа, яка здійснює підприємницьку діяльність із інших видів діяльності, може включати до переліку витрат, безпосередньо пов'язаних із отриманням доходів, витрати у вигляді: вартості сировини, матеріалів, товарів, що утворюють основу для виготовлення (продажу) продукції, палива й енергії, будівельних матеріалів, запасних частин, тари; витрати на оплату праці фізичних осіб, що перебувають у трудових відносинах із таким платником податку; суми податків, зборів, які пов'язані із проведенням господарської діяльності; платежі, сплачені за одержання ліцензій на провадження певних видів господарської діяльності й інші документи дозвільного характеру, то у фізичної особи-підприємця, що надає нерухоме майно в оренду, такі витрати відсутні.

Більш того, пп. 177.4.5 п. 177.4 ст. 177 ПК України взагалі забороняє включати до складу витрат підприємця витрати на утримання основних засобів – реконструкцію, модернізацію й інше поліпшення основних засобів такий платник податку може здійснювати лише за рахунок прибутку.

Крім того, п. 4 ч. 1 ст. 4 ЗУ «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» фізичних осіб-підприємців віднесено до категорії платників єдиного соціального внеску [5]. Базою оподаткування для таких платників є сума доходу (прибутку), отриманого

від їх діяльності, що підлягає обкладенню податком на доходи фізичних осіб. (п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону) [5]. Отже, виявляється, що платник податку, якій здійснює діяльність у вигляді здавання в оренду нерухомого майна, зобов'язаний сплачувати податок на доходи фізичних осіб за ставкою 18% і єдиний соціальний внесок у розмірі 22%, загальне податкове навантаження тільки від цих податкових платежів дорівнює 40%, що є занадто значним і підштовхує платника податку до штучного зменшення об'єкту оподаткування шляхом входження в змову з орендарем щодо суми орендної плати, зазначеної в договорі оренди, із подальшими розрахунками орендаря з орендодавцем без будь-яких розрахункових документів. Звичайно, така ситуація призводить до зменшення надходжень від податку на доходи фізичних осіб, скасування обмежень для таких платників щодо можливості застосування спрощеної системи оподаткування сприяло б зменшенню рівня тінізації доходів і, як наслідок, збільшенню надходжень до місцевих бюджетів.

Крім того, вважаємо, що встановлення такого великого податкового навантаження на платника податку, що здійснює вище згаданий вид діяльності, суперечить принципам, на яких ґрунтується податкове законодавство, зокрема принципу «рівності всіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації», бо виявляється, що фізична особа-підприємець, яка здійснює інші види господарської діяльності, з урахуванням положень ст. 177 ПК України має привілеї порівняно із підприємцем, діяльність якого пов'язана із здаванням майна в оренду.

Саме тому вважаємо доцільним виключити пп. 291.5.3 п. 291.5 із ст. 291 ПК України. До того ж, якщо ми проаналізуємо досвід інших країн СНД, де дуже активно використовується спрощена система оподаткування, то побачимо, що там подібного обмеження не існує. Так, наприклад, п. 4 ст. 428 Кодексу Республіки Казахстан «Про податки й інші обов'язкові платежі до бюджету» надає перелік видів діяльності, в разі здійснення яких суб'єкт малого бізнесу не має права застосовувати спеціальний податковий режим, зокрема: виробництво, зберігання й оптова реалізація підакцизних товарів; реалізація окремих видів нафтопродуктів – бензину, дизельного палива й мазуту; проведення лотерей; користування надрами; збір, зберігання, переробка й реалізація брухту й відходів кольорових і чорних металів; консультаційні послуги; діяльність у сфері бухгалтерського обліку або аудиту; фінансова, страхова діяльність; діяльність у сфері права, юстиції й правосуддя [6].

Податковий кодекс Киргизької Республіки встановлює ще більш вичерпний перелік видів діяльності, в разі здійснення яких підприємець не має права на застосування спрощеної системи оподаткування, а саме: надання фінансових, страхових послуг; утримання інвестиційних фондів; здійснення професійної діяльності на ринку цінних паперів; діяльність із підакцизними товарами; надання послуг громадського харчування; діяльність у курортно-оздоровчій сфері (п. 3 ст. 359) [7].

Відповідно до п. 218.5 ст. 218 ПК Азербайджану до складу осіб, які не мають права застосовувати спрощений податок, віднесено: кредитні й страхові організації, інвестиційні фонди; професійних учасників ринку цінних паперів, ломбарди; недержавні пенсійні фонди; осіб, що отримують дохід від роялті; суб'єктів природної монополії; осіб, які виробляють підакцизні товари [8].

Вважаємо за доцільне переглянути й пп. 291.5.7 п. 291.5 ст. 291 ПК України щодо скасування заборони на використання спрощеної системи оподаткування нерезидентами. Адже, як ми з'ясували, досліджуючи порядок застосування спрощеної системи оподаткування в країнах СНД, подібної норми там не існує. Більш того, скасування обмеження сприяло б збільшенню надходжень іноземного капіталу на територію країни, що дозволило б створити додаткові робочі місця і, як наслідок, збільшило надходження від податків і зборів, зокрема єдиного податку, до місцевих бюджетів. Але вважаємо, що нерезидентам доцільно надати можливість бути платником єдиного податку лише третьої групи.

Також вважаємо за доцільне скористатися досвідом країн СНД у частині розширення обмежень щодо окремих видів діяльності. Так, наприклад, у п. 4 ст. 428 Кодексу Республіки Казахстан «Про податки й інші обов'язкові платежі до бюджету» встановлено обмеження застосування спеціального податкового режиму щодо осіб, які здійснюють переробку й реалізацію брухту й відходів кольорових і чорних металів. Відповідно до п. 291.5 ст. 291 ПК України, серед осіб, які не можуть бути платниками єдиного податку першої-третьої груп, особи, що займаються вище згаданим видом діяльності, не вказані. Але вважаємо за доцільне внести зміни до п. 291.5 ст. 291 ПК України в частині заборони застосування спрощеної системи оподаткування особам, що здійснюють заготівлю, збір і реалізацію брухту й відходів кольорових і чорних металів.

Стосовно заготівлі брухту й відходів кольорових і чорних металів слід зазначити, що ця процедура є першим етапом і відбувається шляхом скуповування брухту в населення. Відбувається це найчастіше за готівкові кошти, без застосування РРО й, відповідно, без сплати будь-яких податків (податку на доходи фізичних осіб або єдиного податку). Середньомісячний оборот пунктів прийому металобрухту в середньому становить близько 20 тонн [9].

На території України металобрухт прийнято поділяти на наступні види [10]:

1. Чорний лом (лом чорних металів): залізний лом – стружка, окалина, відходи литва, вироби, які відпрацювали термін служби; чавунний лом – стружка, відходи литва та ін.; нержавіючий брухт – відходи металообробки, б/у вироби.

2. Кольоровий брухт (брухт кольорових металів): мідний брухт – відходи металообробки та інші відходи; лом мідних сплавів – відходи із мідних сплавів (латунь, бронза, томпак); алюмінієвий брухт – всілякий брухт алюмінію і його сплавів; магнісвий лом – літаковий металобрухт; титановий лом – літаковий і корабельний лом титанових сплавів; свинцевий брухт – акумуляторний і кабельний; рідкометалевий лом – лом складних сплавів і відходи високотехнологічних виробництв; напівпровідниковий брухт – відходи виробництва електронної промисловості.

І хоча надати точну відповідь на питання щодо вартості тонни металобрухту в таких пунктах прийому досить складно, тому що ціна на брухт кольорових і чорних металів залежить від кон'юнктури ринку, регіону продажу й інших факторів, проте, в середньому вона складає:

– на найпоширеніший сорт чорного брухту – 3А (сталевий кусковий брухт, габаритні розміри – не більше 800 * 500 * 500 мм (ГОСТ 2787-75), вага шматка – не менше 2 кг, труби діаметром більше 200 мм повинні бути сплюснені або розрізані, товщина металу – не менше 4 мм) – від 2100 до 2250 грн. за тонну [10];

– на брухт кольорових металів: латунь – від 15 000 до 18 000 грн. за тонну; бронзу й титан – така ж ціна; сплави алюмінієві – від 6 000 до 9 000 грн. за тонну; мідь без полуди й пайки – від 40 000 до 50 000 грн. за тонну [10].

Отже, навіть за найскромнішими підрахунками, якщо пункт буде приймати тільки брухт чорних металів, його середньомісячний дохід буде складати від 50 000 грн. на місяць., а враховуючи те, що у фізичної особи-підприємця може бути не один такий пункт прийому металобрухту, протягом року він може отримати дуже великі доходи. Враховуючи, що п. 291.4 ст. 291 ПК України встановлено обмеження для фізичних осіб-підприємців щодо розміру отриманого доходу для можливості використовувати спрощену систему оподаткування, виникає питання щодо можливості приховування реально отриманих доходів. Тому пропонуємо внести зміни до пп. 291.5.1 п. 291.5 ст. 291 ПК України, доповнивши його частиною 11 наступного змісту:

291.5. Не можуть бути платниками єдиного податку першої-третьої груп:

291.5.1. суб'єкти господарювання (юридичні особи й фізичні особи-підприємці), які здійснюють: 11) заготівлю й реалізацію брухту й відходів кольорових і чорних металів.

Висновки. За результатами проведеного дослідження можна зробити такі висновки:

1. Із метою зменшення приховування власних доходів доцільно щорічно збільшувати обмеження щодо обсягу доходу, отриманого фізичною особою-підприємцем, шляхом запровадження системи індексації. Коефіцієнт індексації повинен розраховуватися за індексом споживчих цін за попередній рік щороку.

2. Доцільно переглянути норму п. 291.5 ст. 291 ПК України, яка встановлює обмеження до платників єдиного податку стосовно виду господарської діяльності, яку вони можуть здійснювати, зокрема, щодо скасування встановлених обмежень для фізичних осіб-підприємців, які надають в оренду нерухоме майно.

3. За результатами вивчення досвіду країн СНД виявлено відсутність норми заборони використання спрощеної системи оподаткування нерезидентами, тому запропоновано переглянути пп. 291.5.7 п. 291.5 ст. 291 ПК України щодо скасування такого обмеження, як заборона використання спрощеної системи оподаткування нерезидентами.

4. Доцільно скористатися досвідом країн СНД в частині розширення обмежень щодо окремих видів діяльності для набуття статусу платника єдиного податку, зокрема, заборонити застосування спрощеної системи оподаткування особам, які здійснюють заготівлю й реалізацію брухту й відходів кольорових і чорних металів. Запропоновано доповнити пп. 291.5.1 п. 291.5 ст. 291 ПК України, доповнивши його частиною 11.

Список використаних джерел:

1. Чернякова Т.М. Переваги спрощеної системи оподаткування суб'єктів малого бізнесу / Т.М. Чернякова, Л.О. Жолудь // Матеріали І наукової конференції кафедри «Оподаткування» Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://taxation.lg.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=99:2010-11-10-20-37-30&catid=41:scientific-conference.

2. Діяльність суб'єктів господарювання у 2015 році // статистичний збірник Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua/>.

3. ФОПи масово закриваються після законодавчих нововведень // TSN-новини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://tsn.ua/groshi/kilkist-zareyestrovanih-privatnih-pidpriyemciv-v-ukrayini-vpala-bilshe-nizh-na-120-tisyach-859183.html?authstate=6>.

4. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 р., № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

5. Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування Закон України від 08.07.2010 р., № 2464-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2464-17>.

6. Кодекс Республики Казахстан «О налогах и других обязательных платежах в бюджет» (Налоговый кодекс) (с изменениями и дополнениями по состоянию на 01.01.2017 г.) : Закон РК от 10 декабря 2008 г., № 99-IV ЗРК [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.kgd.gov.kz/ru/content/nalogovyy-kodeks-rk>.

7. Налоговый кодекс Кыргызской Республики : Закон от 17 октября 2008 г., № 230 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://online.adviser.k>.

8. Налоговый кодекс Азербайджанской Республики и [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.taxes.gov.az/modul.php?name=qanun&cat>.

9. Кравченко В. Вломити і сплавити: 8 найбільших гравців на ринку металобрухту [Електронний ресурс]: – Режим доступу : <http://forbes.net.ua/ua/business/1397249-vlomiti-i-splaviti-8-najbilshih-gravciv-na-rinku-metalobruhtu>.

10. Ціна на металобрухт. Вартість брухту кольорових і чорних металів [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://metalobruht.com/tsina-na-metalobruht-vartist-bruhtu-kolorovih-i-chornih-metaliv/>.

УДК 342.7

ВЛАСЕНКО Д.В.

ВЕРХОВЕНСТВО ПРАВА ЯК ПРОВІДНИЙ ПРИНЦИП ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті розглядаються питання верховенства права як провідного принципу організації та функціонування Національної поліції України. Доводиться, що верховенство права, яке визначається, в першу чергу, як пріоритет забезпечення прав і свобод людини і громадянина в усіх сферах суспільного життя, стосовно організації та функціонування Національної поліції України виражається у тому, що до поліції висувається ряд вимог та передбачено низку механізмів та принципів організації її діяльності, які сприяють максимально повному та належному забезпеченню прав і свобод людини і громадянина.

Ключові слова: верховенство права, принципи права, Національна поліція України, права і свободи.

В статье рассматриваются вопросы верховенства права как ведущего принципа организации и функционирования Национальной полиции Украины. Доказывается, что верховенство права, которое определяется, в первую очередь, как приоритет обеспечения прав и свобод человека и гражданина во всех сферах общественной жизни, в отношении организации и функционирования Национальной полиции Украины выражается в том, что к полиции выдвигается ряд требований и предусмотрен ряд механизмов и принципов организации ее деятельности, которые способствуют максимально полному и надлежащему обеспечению прав и свобод человека и гражданина.

Ключевые слова: верховенство права, принципы права, Национальная полиция Украины, права и свободы.

The article deals with the rule of law as a leading principle of organization and functioning of the National Police of Ukraine. We have the rule of law, which is defined primarily as a priority of the rights and freedoms of man and citizen in all aspects of life on the organization and functioning of the National Police of Ukraine expressed that the police put forward a number of requirements and provides a number of mechanisms and principles of its activities that contribute most complete and protection of rights and freedoms of human and citizen.

Key words: rule of law, principles of law, National Police of Ukraine, rights and freedoms.

© ВЛАСЕНКО Д.В. – аспірант (Міжнародний університет бізнесу і права)